

Arrest

nr. 106 801 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LEFEBURE, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 juli 2012 het Rijk binnen en diende op 30 juli 2012 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Forestiere afkomst. U bent christen. U werd op 22 december 1972 geboren te Monrovia in Liberia. U woonde er samen met uw vader P. Pa., van Guineese afkomst en met uw moeder P. Ch., van Liberiaanse afkomst. U groeide op in Liberia. Uw moeder overleed lang geleden. Met uw vader verhuisde u daarna naar Guinee. Na het overlijden van uw vader in 2002 verhuisde u naar Liberia. In 2004 keerde u terug naar Guinee en vestigde u zich permanent in de stad Kindia. U werkte er als verkoper van schoenen en T-shirts. In 2006 ontmoette u S. As. (O.V. nr. 6.690.623 - C.G. nr. 10/18760) en haar dochter A. op de markt. Ze is moslim en behoort tot de Peul etnie. Via vertaling van uw vriend T. vroeg u waarom ze voortdurend weende. Ze zei niets, maar u gaf haar onderdak. Ze verbleef in de woning van uw huisbazin N.. Na een tijdje vertelde ze dat ze weggegeven was als derde vrouw aan B. D., een wahabiet en een vriend van haar vader. Ze had 1 kind met hem, A.. Ze werd heel slecht behandeld en was daarom samen met haar dochter weggelopen. Ook haar eigen familie wilde haar niet helpen. U liet navraag doen en merkte dat haar verhaal klopte. U besloot haar te helpen en bleef S. As. financieel ondersteunen. Jullie groeiden naar elkaar toe en gingen samenwonen. As. zei dat ze haar religie wilde veranderen voor u. Jullie trouwden in 2008 en kregen samen 2 kinderen: Ca. in 2008 en Ib. in 2009. Ook A., de dochter van uw vrouw, woonde bij jullie. Op een dag in oktober 2009 ging uw vrouw naar de markt. Daar ontmoette ze B., de zus van haar oma. Die kwam mee naar uw huis en wilde uw vrouw dwingen om haar dochters Caroline en As. te laten besnijden. Uw vrouw vluchtte daarom naar uw collega Ben. Diezelfde dag kwam u thuis van uw werk. Uw vrouw en kinderen waren niet thuis. Er werd aangeklopt, u werd geslagen en men vroeg u waar u S. As. en haar dochters verstopt had. U werd meegenomen door militairen en opgesloten. De familie van B. D. zat achter de arrestatie. Intussen had uw collega Ben uw vrouw geholpen om Guinee te verlaten. Met zijn hulp reisde S. As. naar België. Op 29 september 2010 vroeg ze asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 30 juni 2011 kreeg ze er de vluchtelingenstatus. U zat gedurende 10 maanden opgesloten in de gevangenis. Uiteindelijk kwam u vrij omdat uw collega Ben een soldaat omgekocht had. Daarna bracht hij u naar buurland Mali. Van eind 2010 tot juli 2012 woonde u onafgebroken in Mali. Uw collega Ben regelde uw vertrek naar België. Eerst keerde u terug naar Guinee. Op 29 juli 2012 verliet u Guinee per vliegtuig. Dezelfde dag nog kwam u in België aan. De volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart de echtgenoot te zijn van S. As.. Verder stelt u dat u samen met haar 2 kinderen hebt, Ca. en Ib., en dat u eveneens de voogdij draagt over A., de dochter van S. As. met B. D.. S. As. (CG 10/18760) werd op 30 juni 2011 in België erkend als vluchteling, evenals haar kinderen C. Ibr., C. Ca. en Dr. A.. **Uw verklaringen voor het CGVS zijn echter op een heel aantal punten tegenstrijdig met de verklaringen die uw echtgenote S. As. (CG 10/18760) op 17 januari 2010 bij het CGVS aflegde.**

U verklaart Emm. C. te heten en van Forestiere afkomst te zijn. Toen gevraagd werd of Emm. voor Eman. staat of niet, antwoordde u dat uw naam Emm. is en niet Eman. (gehoor CGVS, p.2). S. As. verklaarde in het kader van de door haar ingediende asielaanvraag echter dat haar man Eman. C. heet en dat hij tot de Soussou etnie behoort (gehoor CGVS S. As., p. 6,8).

U verklaart dat S. As. niet getrouwd was met B. D., maar enkel aan hem gegeven was en dat ze zijn derde vrouw was (gehoor CGVS, p. 7,15). S. As. stelde echter dat ze wel gehuwd was met B. D., dat ze dat ook gezegd heeft aan Eman. C. en dat ze de vierde vrouw was van B. D. (gehoor CGVS S. As., p. 2,3,5).

U verklaart dat u S. As. in 2006 ontmoette en dat uw vriend T. u hielp vertalen naar het Peul. Verder verklaart u dat u tot op de dag van vandaag de Peul taal niet machtig bent, dat u Frans praat met uw vrouw, maar dat ze eigenlijk niet goed Frans praat (gehoor CGVS, p. 7,10). S. As. stelde echter dat ze Soussou spreekt, dat ze Peul begrijpt, maar niet kan spreken en dat ze verder geen talen machtig is. Uit haar verklaringen over haar eerste ontmoeting met Eman. C. in 2006 en hun eerste dagen samen blijkt ook dat er nergens sprake was van een tolk Peul en dat zij rechtstreeks met elkaar communiceerden (gehoor CGVS S. As., p. 4,5).

U vertelt dat u zich in 2006 over S. As. ontfermde. Ze verbleef eerst in de woning van uw huisbazin N., niet bij u. Na meer dan een week hoorde u haar probleem: dat ze weggegeven was als derde vrouw en weggelopen was. Na enkele maanden hoorde u via uw huisbazin dat S. As. u leuk vond. Na een jaar gingen jullie samenwonen (gehoor CGVS, p.7). S. As. vertelde echter dat Eman. C. haar vanaf de eerste dag in huis nam, dat zij en haar dochter in de woonkamer sliepen en Eman. in zijn slaapkamer. De volgende dag vroeg Eman. C. naar haar probleem en heeft ze het uitgelegd. Ze bleef bij Eman. inwonen, 3 dagen later zei hij dat hij van haar hield en met haar wilde trouwen. Zij was bang en zei dat ze al getrouwd was (gehoor CGVS S. As., p. 5,6).

U verklaart dat u in de wijk Salewolya samenwoonde met uw vrouw en dat Yeolé en Kondetah andere wijken in Kindia zijn (gehoor CGVS, p. 11). S. As. stelde echter dat ze met Eman. C. samenwoonde in de wijk Yeolé (gehoor CGVS S. As., p. 5)

Deze opeenstapelingen van tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor het CGVS en de verklaringen van S. As. voor het CGVS doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Er kan ernstig getwijfeld worden aan de aanvang en omstandigheden van de door u beweerde relatie, samenwoning en huwelijk met S. As. in Guinee. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen die het gevolg waren van uw beweerde relatie, samenwoning en huwelijk met S. As. in Guinee.

Daarenboven legt u geen documenten neer die uw identiteit, nationaliteit, huwelijksband met S. As. en vaderband met Ca. en Ib., de kinderen van S. As. zou moeten aantonen. Meer zelfs, wanneer vragen gesteld werden over uw nationaliteit en over eventuele identiteitsdocumenten antwoordde u steeds ontwijkend of bleef u vaag en algemeen. Toen u gevraagd werd naar eventuele identiteitsdocumenten zoals geboortecertificaat, identiteitskaart, rijbewijs of paspoort, zei u dat u dit nooit had en dat dit niet bestaat in Guinee (gehoor CGVS, p.5), wat niet strookt met de realiteit. Op de vraag hoe u dan weet wat uw nationaliteit is, antwoordt u dat uw vader een papier had van uw geboorte. Toen opgemerkt werd dat u dus wél een identiteitsdocument hebt, namelijk een geboorteakte, antwoordde u enkel dat u het niet in België bij u hebt. Op de vraag hoe u weet of u de Liberiaanse nationaliteit hebt dan wel de Guineese nationaliteit, antwoordt u dat uw vader van Guinee was, dat u uw vaders land koos en dat u deze keuze maakte toen u 'een man werd'. Wanneer het belang van identiteitsdocumenten aangehaald wordt, antwoordt u enkel dat u van Guinee bent. Toen u gevraagd werd of u ooit Liberiaanse identiteitsdocumenten gehad hebt, antwoordt u dat u geen documenten had toen u er naar school ging (gehoor CGVS, p.5,6), een antwoord dat opnieuw van weinig medewerking getuigd aangezien u volgens uw verklaringen van uw geboorte tot uw dertigste levensjaar in Liberia gewoond hebt (gehoor CGVS, p.5). U maakt het bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk de Guineese nationaliteit zou bezitten.

Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw vermeende huwelijksdatum. In de verklaring, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) stelde u dat u huwde in 2006 (p. 1, pt. 14). Bij het CGVS vertelde u echter dat u in 2008 trouwde met S. As. (gehoor CGVS, p.3). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, stelde u enkel dat u haar in 2006 ontmoette en in 2008 trouwde (gehoor CGVS, p.3). Uw tegenstrijdige gegevens over uw trouwdatum doen opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Betreffende uw vermeende huwelijk met S. As. moeten nog enkele bijkomende opmerkingen gemaakt worden.

U stelt dat u in 2008 met S. As. trouwde en dat imam I. in uw huis kwamen om jullie te trouwen (gehoor CGVS, p. 3,7,11,12). **Dat een imam een huwelijk zou inzegenen tussen een overtuigd christen (gehoor CGVS, p.2,7) enerzijds en een al gehuwde moslima anderzijds is absoluut ongeloofwaardig, daar As. eigenlijk nog getrouwd was met een gepensioneerde militair** (gehoor CGVS, p.14,15). Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, stelde u enkel dat dit geen probleem was omdat het een gedwongen huwelijk betrof. U legt ook geen huwelijksakte neer van dit vermeende huwelijk (gehoor CGVS, p.11,12).

Ook aan uw beweerde detentie van 10 maanden (gehoor CGVS, p.8) kan eveneens weinig geloof gehecht worden. U zat samen in de cel met 3 andere mannen. Ze zaten er toen u er aankwam en ze zaten er nog steeds toen u vrijkwam. U weet echter van geen enkele van deze 3 mannen hoe ze heten (gehoor CGVS, p.13). Gegeven het feit dat u volgens uw verklaringen 10 maanden onafgebroken in de cel zat met deze 3 mannen, u nooit uw cel mocht verlaten en jullie met elkaar praatten (gehoor CGVS, p. 13,14), is het weinig plausibel dat u niet eens zou weten hoe uw 3 celgenoten zouden heten.

Verder komen uw verklaringen over uw verblijf in Mali van 2010 tot 2012 (gehoor CGVS, p.8) niet geloofwaardig over. Ten eerste verklaarde u eerder in het gehoor expliciet dat u van 2004 tot 2012 in Kindia gewoond hebt (gehoor CGVS, p.6). Ten tweede maakt u in de verklaring, afgelegd bij de DVZ op 6 augustus 2012, bij de vraag naar uw laatste adres geen enkele melding van een verblijf in Mali (p.1, pt. 9). Ten derde is het weinig aannemelijk dat u van 2010 tot 2012 in Mali zou wonen, maar wel nog naar Guinee zou terugkeren om van daaruit naar België te reizen (gehoor CGVS, p.6).

Daarnaast kan ook nog worden opgemerkt dat uw verklaringen over het door u afgelegde reistraject volstrekt niet geloofwaardig overkomen. Zo beweert u van Guinee naar België te zijn gereisd per vliegtuig, maar nooit in het bezit te zijn geweest van enig reisdocument. U verklaart dat u niet weet met welke documenten u reisde en dat uw zakenpartner Ben met u meereisde, dat hij alle documenten bij zich had en dat u nooit enige documenten in handen hebt gehad (gehoor CGVS, p.6,7). Het is niet aannemelijk dat u de luchthaven van Zaventem kon verlaten zonder enig identiteitsdocument te hebben getoond, vermits uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat op de luchthaven van Zaventem iedereen persoonlijk wordt onderworpen aan een

controle van identiteitsdocumenten (zie informatie in het administratief dossier). Uw manifest foutieve verklaringen bevestigen de bedrieglijkheid van uw relaas. U legde tenslotte geen documenten neer die ons toelaten uw reisweg te controleren.

Op basis van bovenstaande opmerkingen dient besloten te worden dat geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen. Daarom dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende gesteld worden: Guinee werd in 2012 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen hebben inderdaad de mensenrechten geschonden, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en bepaalde oppositiepartijen. De overgangperiode die normaal had moeten eindigen met de organisatie van parlementsverkiezingen binnen een termijn van 6 maanden blijft eindeloos duren. Het is echter aan de verschillende politieke spelers om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de overgangperiode te voltooien en de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een rustig klimaat. Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met willekeurig geweld en men dient er eveneens op te wijzen dat er geen gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er momenteel in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie informatiefarade van de landen, SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", september 2012).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de schending van de materiele motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.2. Verzoeker meent dat de vluchtelingenstatus hem ten onrechte niet werd toegekend nu de commissaris-generaal geheel stilzwijgend voorbijgaat aan het principe van de eenheid van het gezin terwijl zowel zijn vrouw als de kinderen van verzoeker als vluchteling werden erkend (stukken A.3 tot A.5).

3.3. Indien verzoeker beweert gehuwd te zijn met een in België erkende vluchteling en de vader te zijn van haar in Guinee geboren dochter Ca. en zoon Ib. en haar in België geboren dochter S., dan dient hij dit te adstrueren. Hierbij berust de bewijslast bij de verzoekende partij en is het haar verantwoordelijkheid om haar beweerde identiteit aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, wanneer ernstige juridische en/of materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door concrete en objectieve informatie.

3.3.1. Dienaangaande motiveerde de commissaris-generaal uitgebreid dat geen enkel geloof kon gehecht worden aan verzoekers asielrelaas. Naast op andere punten bijzonder ongeloofwaardige verklaringen, was verzoeker ernstig strijdig met zowel de verklaringen van zijn beweerde echtgenote S. As. als met zijn eigen eerdere verklaringen en legde hij evenmin documenten neer die zijn identiteit, nationaliteit, huwelijksband met S. As. en vaderband met Ca. en Ib., de kinderen van S. As. kan aantonen. Aldus is verzoeker niet ernstig waar hij beweert dat de CGVS hier "stilzwijgend" aan voorbij gegaan is, noch waar verzoeker meent dat niet betwist wordt dat hij de vader van Ca. is.

3.3.2. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoekers voorgehouden nationaliteit niet aannemelijk is en dat verzoeker zich in deze onwillig en obstruerend opstelt, waarbij de Raad verwijst naar de in de bestreden beslissing opgenomen motivering dienaangaande dewelke hij bijtreedt. Verzoeker laat ook bij huidig verzoekschrift na enig bewijs te voegen aangaande zijn identiteit en nationaliteit, terwijl hij hiervoor geenszins een aannemelijke verklaring kan aandragen. Verzoekers bewering dat hij geen identiteitsdocumenten heeft, is niet ernstig. Daargelaten dat hij manifest fout stelt dat Guinee niet over identiteitsdocumenten beschikt, is het gebrek aan documenten geheel strijdig met zijn eigen verklaringen. Immers indien verzoeker een nationaliteitskeuze heeft gemaakt toen hij "een man werd" dan houdt dit in dat verzoeker administratieve verplichtingen heeft gevolgd. Voorts kan niet worden ingezien en wordt ook niet aangetoond dat een huwelijk zonder de nodige formaliteiten kan vervuld worden. Verzoeker adstrueert evenmin zijn traditioneel huwelijk. Verzoeker faalt aldus op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht.

3.3.3. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een *Certificat de Naissance* van Ca., uitgereikt door het CGVS op 22 september 2011 (stuk A.9). De Raad stelt vast dat hierin vermeld staat dat zij de dochter is van Aman. C. terwijl verzoeker stelt Emm. C. te heten en waarbij hij bevestigt dat zijn voornaam Emm. is en niet Eman. (gehoor p. 2).

Daarenboven stelt de Raad vast dat S. in België geboren is op 12 januari 2013 (stuk A.7) waarbij uit het bij het verzoekschrift gevoegde *Avis de Naissance* van ONU van 15 januari 2012 blijkt dat de beweerde echtgenote van verzoeker, die op 22 september 2011 in België erkend werd, haar zwangerschap voldragen heeft (39,6 weken) zodat zij in april 2012 zwanger is geworden, terwijl verzoeker pas op 30 juli 2012 – dus vijf en een half maand voor de geboorte – beweerdelijk naar België is gevlucht en verzoeker tevens verklaart dat zijn beweerde echtgenote "eind 2009, begin 2010" gevlucht is waarbij "we hadden miscontact toen" en hij, eens aangekomen in België, pas "na enkele weken kreeg ik wel contact" met zijn beweerde echtgenote (gehoor p. 4), zodat verzoekers vaderschap van S. volgens zijn eigen verklaringen biologisch onmogelijk is. De overige documenten inzake de erkenning en opvolging van S. As en haar kinderen vermogen niet deze vaststellingen te beïnvloeden.

3.4. Aangezien verzoeker geen originele identiteitsdocumenten neerlegt niettemin hij hiervoor geen aannemelijke verklaring kan geven, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om aan de beweerde identiteit en familiale situatie

het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker.

3.4.1. Bij een vergelijking van de gehoorverslagen van verzoeker en zijn beweerde echtgenote S. As. blijkt dat S. As. verklaarde dat zij als vierde vrouw uitgehuwelijkt was (gehoor S. As. p. 2), dat ze *“je parle soussou, le peul je comprends mais je ne sais pas parler”* en dat ze geen andere talen spreekt (gehoor S. As. p. 4), dat verzoeker Emman. noemt (gehoor S. As. p. 6), dat hij *“un soussou aussi”* (gehoor S. As. p. 6, p. 8) was, dat S. As. de eerste avond van hun ontmoeting *“quand nous sommes arrivés chez lui, nous dormions dans la salon et lui dans la chambre”* (gehoor S. As. p. 5), dat ze haar probleem *“le matin”*, de daaropvolgende ochtend uitlegde (gehoor S. As. p. 5), dat ze een koppel werden doordat *“nous restons chez lui pendant trois jours, le troisième jour il me dit qu’il m’aime (...) il m’a dit qu’il veut se marier avec lui mais je n’avais pas où aller alors je reste chez lui et un jour je tombe enceinte de ma fille”* (gehoor S. As. p. 5) en dat ze samen woonden in *“le quartier de yeolé”* (gehoor S. As. p. 5). Verzoeker stelt anderzijds dat hij Frans spreekt met S. As. (gehoor p. 10), dat hij Emm. C. heet, waarbij hij bevestigt dat zijn voornaam Emm. en niet Eman. is (gehoor p. 2), dat zijn stam Forestier is, wat *“is niet zelfde [als Soussou], is een minderheid van christenen”* (gehoor p. 2), dat S. As. bij hun ontmoeting *“Ze sliep in het appartement van mijn landlady, niet bij mij. De volgende dag ging ik bij ze langs, ik gaf wat geld aan de mama (landlady) om iets voor haar te kopen. Zo was dat 1 week. Ze was nog steeds niet mijn huis maar in huis van de landlady”* (gehoor p. 7), dat hij *“na een tijdje”* na die week haar over haar problemen vroeg (gehoor p. 7), en dat ze samen kwamen doordat *“na een tijdje, enkele maanden, het duurde een tijdje, zei Na. dat die vrouw me leuk vond”*, dat ze pas zijn gaan samenwonen *“na een jaar”* (gehoor p. 7) en dat ze samenwoonden in de wijk Salewolya (gehoor p. 10). Ook verzoekers onderlinge verklaringen zijn tegenstrijdig inzake het huwelijksjaar (2006, verklaring DVZ 14, versus *“was in 2008, maar in 2006 ontmoet”*, gehoor p. 3) en waar hij stelt dat S. As. als vierde dan wel derde vrouw uitgehuwelijkt was (vragenlijst 3.5 versus gehoor p. 7, p. 15). Gezien de bijzonder veelvuldige en ernstige tegenstrijdigheden aangaande fundamentele aspecten van hun beweerd gemeenschappelijk asielrelaas, kan geen enkel geloof gehecht worden aan verzoekers voorgehouden band met S. As..

3.5. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker noch middels documenten, noch middels zijn verklaringen zijn identiteit of familieband aantoot of geloofwaardig maakt. Integendeel de talrijke ernstige tegenstrijdigheden, ontkennen enige band met S. As. en haar kinderen Ca., Ib. en S.. Derhalve kan verzoeker, in zoverre al nuttig aangevoerd, zich geenszins beroepen op de asielmotieven van S. As., noch op deze van Ca. noch op deze van S. zodat zijn verdere verweer in deze niet dienstig wordt aangevoerd.

3.6. Verzoeker meent te behoren tot *“de sociale groep van personen die zich verzetten tegen besnijdenis (politieke overtuiging)”* en daarom vervolging te vrezen in Guinee. Onverminderd de reeds hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers familiale en vaderlijke band met S. As. en haar kinderen Ca., Ib. en S., zodat hij zich niet kan steunen op de door hen aangevoerde asiel feiten, voert verzoeker geen andere, onderscheiden, concrete, persoonlijke vervolging aan waaruit zou moeten blijken dat hij omwille van zijn beweerde afwijzende houding tegenover besnijdenis vervolgd zou worden. De enkele feiten die verzoeker aanhaalt zijn gebaseerd op het asielrelaas van S. As. en haar kinderen, waarvan werd geoordeeld dat niet geloofwaardig is dat dit verzoekers echtgenote en kinderen zouden zijn, zodat verzoeker zich evenmin op deze asiel feiten kan beroepen. Hetzelfde geldt daar waar verzoeker verklaart dat hij opposant is tegen het gedwongen huwelijk.

3.7. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, zoals inzake zijn identiteit en nationaliteit, zijn reisweg en reisdocumenten, het terecht absoluut ongeloofwaardig bevonden feit dat een imam een huwelijk zou inzegenen tussen een reeds gehuwde vrouw en een christen, de voorgehouden detentie, zodat deze onverminderd overeind blijven. Evenmin brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asiel motieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat de rechtspraak van de Raad geen precedentwerking heeft. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de beginselen van het vluchtelingenrecht, het formuleren van vrijblijvende beweringen en het verwijzen naar het asielrelaas van S. As. en haar kinderen, en het maken van opmerkingen inzake besnijdenis in Guinee, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige

wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de aard van de bestreden beslissing moet de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijgevolg niet afzonderlijk worden beoordeeld.

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Vooreerst kan worden opgemerkt dat verzoeker zijn nationaliteit niet aantoonst en hij beweert de Guineese nationaliteit te hebben niettegenstaande hij in Liberia woonde van zijn geboorte tot hij 30 jaar was. Hoe dan ook indien verzoeker beweert Guinees te zijn, stelt de Raad vast dat uit de Subject Related Briefing "Guinee" "*Situatie op het vlak van de veiligheid*" van 10 september 2012 inderdaad kan blijken dat Guinee in 2012 geconfronteerd werd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden, doch dat dit geenszins gelijkgeschakeld kan worden met een situatie van gewapend conflict. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie en naar diverse (internet)artikelen verwijst en deze bijvoegt, toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887). Wat het aan het verzoekschrift gevoegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken betreft, merkt de Raad op dat dergelijk reisadvies enkel betrekking heeft op reislustige westerlingen die naar Guinee willen reizen en niet slaat op Guineese staatsburgers, voor zover verzoeker überhaupt de Guineese nationaliteit al bezit, *quod non demonstrandum*. Overigens is deze conclusie gelijk aan het door verzoeker geciteerde en bijgevoegde arrest van 29 mei 2012. Verzoeker toont aldus niet middels concrete objectieve informatie aan dat er momenteel in Guinee sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overigens is verzoeker, gezien de in de bestreden beslissing opgenomen uitgebreide motivering in de laatste paragraaf voorafgaand aan de conclusie, niet ernstig waar hij meent dat niet blijkt dat de tegenpartij de huidige situatie in Guinee heeft onderzocht. Evenmin is de commissaris-generaal verplicht een specifieke analyse naar één welbepaalde stad te voeren.

5. Verzoeker vroeg tevens in ondergeschikte orde de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonst dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK